

Франческо и скочи на огъня като направи съ ржководже-
ние едно сбогомъ на сестра си Беатрика, която умрѣ съ
мъченическа твърдостъ.

— Жозе млъкнѣ.

— Сядницитъ му, ако и навикналы да слушать подобны
ужасны драмы, неволно истръпнѣхъ.

— Следовай, рече председателтъ; що станал третийтъ
братъ?

— Жозе настрѣхнѣ на съдалището си; забитъ му задрѣн-
кахъ като че го втрѣсе.

— Третийтъ... заговори той полека, третийтъ живѣеше
ѣще. Той бѣше толкози младъ! Не посмѣхъ да го погу-
бятъ заедно съ другитъ. Петръ Арбуезъ го пазяше за е-
дно царско *ауто-да-фе*. Павлина, сыротата, която го о-
бычаше, намысли да го отърве. Тя бѣше на двайсетъ го-
дини. Преди шесть мѣсеца злочестата ѣ челядь бѣ хвърле-
на на огнѣветъ. Ставаше дума за ново *ауто-да-фе*, което
щѣше да стане по едно царско тѣржество, което съдови-
щето бѣ извѣстило на публиката преди мѣсець.

— Обвиняемый, повѣрни са на предмета, рече предсѣ-
дательтъ.

— Въ него съмъ, отговори Жозе спокойно; слушайте
ма, превъсходителный. Рѣшеніята са издадохъ, рѣшенія ад-
скы... които имахъ същото слѣдствие... смъртъта Пав-
лина, поѣдаема отъ безпокойствие за оногось когото обы-
чаше, съзе единъ день голѣмо рѣшеніе, страшно! Ще ви-
дите, превъсходителный. Тя са обрѣжи съ мъжество, пре-
мысли сичкитъ тревълненія на постѣпката, която щѣше да
стори. Ако и да са надѣяше че ще умилостиви инквизи-
тора и да спасе годеника си, но пакъ помисли че найло-
шето слѣдствие на постѣпката ѣ, въ случай на несполука
было бы да умре заедно съ него; но смъртъта никакъ не
ѣ плашеше... Деньтъ бѣше мраченъ, и по едно странно